

умовам для внесення.

Порівняння витрат палива на обробку 1 га агродрона з наземними оприскувачами. Середні показники затрат тракторного палива на гектар складають близько 0,5 л. Також важливо врахувати витрати палива на дорогу до поля, які часто бувають більші ніж витрати під час роботи. Отже, в середньому витрати складають 1,5 л палива на 1 га. У випадку з агрокоптером генератор витрачає 4 л на годину. Коптер здатний обробити від 12 га за годину. Отже, витрати на 1 га складають близько 350 мл бензину. Враховуючи витрати палива дизельного автомобіля, з середніми витратами палива 10 л на 100 км, можна додати 0,5 л солярки на 1 га.

З огляду на те, що дрон має більше переваг, ніж недоліків, можна зробити висновок – незабаром агродрони зможуть витіснити причіпні обприскувачі. Тим більше, вже не один рік подібного роду пристрої ретельно розробляються, удосконалюються виробниками, випробовуються для збільшення можливостей і функцій. Отже, враховуючи вищевикладене, використання БПЛА в аграрному господарстві є доцільним, тому що вирішує проблеми витоптування рослин, ущільнення ґрунту, втрати часу через несприятливі погодні умови тощо.

Література:

1. Новий флагман цифрового сільського господарства БПЛА DJI Agras T30. URL: <https://quadro.ua/bilshhe-pro-dji-agras-t30/> (дата звернення: 13.11.2022)
2. Клочко А. Математика обприскування агродронами. URL: <https://kurkul.com/spetsproekty/1173-matematika-obpriskuvannya-agrodronami--vse-pro-vartist-ta-rentabelnist-vikoristannya> (дата звернення: 13.11.2022)
3. Хилик Сергій. Чи можуть агродрони замінити звичні обприскувачі: переваги і недоліки. URL: <https://storgom.ua/ua/novosti/chi-zmozhut-agrodroni-zaminiti-zvichni-obpriskuvachi-perevagi-i-nedoliki.html> (дата звернення: 13.11.2022)

УДК 330

Запірченко Людмила

кандидат економічних наук, доцент
доцент кафедри економіки та підприємництва

Кирпач Ярослав

здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

ІННОВАЦІЙНЕ ЗРОСТАННЯ ТА ЕФЕКТИВНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ АПК

На сучасному етапі розвитку агропромислового комплексу України важливу роль відіграє впровадження новітніх технологій та досягнень науково-технічного прогресу. Інновації є засобом підвищення ефективності виробництва, а також адаптації підприємств до змін соціального, економічного, політичного середовища.

У рамках сучасної динамічності та невизначеності бізнес-середовища, стійкий інноваційний розвиток є основою для розвитку підприємства у конкурентному середовищі, яка дозволяє примножити позитивні ефекти від інноваційної діяльності підприємства у довгостроковому періоді завдяки поєднанні економічного, екологічного та соціального ефектів та переслідуванні мети забезпечення кращих умов для майбутніх поколінь.

Головна причина низької інноваційної активності агровиробників на початку 2000-х років полягала в тому, що в Україні не сформувалися великі аграрні підприємства і не відбулася ринкова інтеграція фермерських господарств. Майже 70% фермерів мали у своєму розпорядженні сільськогосподарські площі розміром до 100 га, у зв'язку з чим вони просто не могли застосовувати сучасні дорогі технологічні й технічні засоби виробництва.

У сучасних умовах аграріям для ефективної роботи необхідно завжди здійснювати заходи, які підвищуватимуть ступінь організованості системи в якій поєднані інноваційні процеси, що ведуть до якісних та кількісних змін у діяльності підприємств.

Формування інноваційної системи в агропромисловому комплексі відбувається за дуже несприятливих умов (недостатнє забезпечення наукової сфери матеріально-технічними ресурсами, обмеженість інформаційних ресурсів, втрата висококваліфікованих працівників тощо). Саме тому, широке застосування інновацій є найбільш дієвим та ефективним способом вирішення гострих соціально-економічних проблем аграрного сектору, пов'язаних із пошуком механізмів підвищення економічних показників діяльності аграрних господарств та забезпечення населення високоякісною сільськогосподарською продукцією.

З-поміж проблем формування інноваційної системи виявляються уповільнені показники інноваційного розвитку підприємства, нестача у господарствах-виробниках переробних комплексів. Україна у світ-системі є сировинною державою. Адже придбання сільгоспвиробниками додаткового сучасного переробного комплексу дасть змогу підприємству отримувати більші доходи. Також є проблема плинності персоналу в господарствах, через незадовільні умови праці на техніці, що не відповідає сучасним стандартам.

Надзвичайно важливою з точки зору соціальних, організаційних, етичних проблем в контексті інновацій є взаємодія з зовнішніми партнерами. Високі рівні екстернальної інтеграції зі споживачами та постачальниками поміж інших, є чи не найважливішою конкурентною перевагою, яка надає господарствам можливість підтримувати та вдосконалювати концепцію стійкого інноваційного розвитку. Таким чином, виникає мультиплікаційний ефект в якому інноваційний стійкий розвиток веде до позитивних ефектів у результатах діяльності агропідприємства, що в свою чергу збільшують можливість підприємства до реалізації стратегії стійкого інноваційного розвитку. Стійка інноваційна діяльність підприємства та економічно-інноваційна діяльність знаходяться у позитивній взаємодії.

Підприємства, які здійснюють стійку інноваційну (продуктова стійкість,

ресурсна ефективність, зменшення забруднення навколишнього середовища, соціальна відповідальність) та економічну інноваційну діяльність (внесок у доходи, внесок у прибутковість, внесок у чистий дисконтований дохід, внесок у долю ринку, внесок у задоволення потреб споживача, внесок у імідж компанії) мають ефекти збільшення чистого прибутку, зниження собівартості продукції або послуг, розширення замовників, залучення інвестицій, підвищення ефективності, іміджу тощо .

Взаємозв'язок стійкого інноваційного зростання та ефективності підприємства у такому випадку є очевидним, тому дедалі у більшій кількості підприємств виникає потреба у залученні інноваційних інструментів у формуванні концепції стійкого розвитку для досягнення необхідних фінансових результатів та конкурентних переваг. Виконання політики стійкого інноваційного розвитку приведе до очікуваних результатів:

- нарощування обсягів виготовлення конкурентоспроможної аграрної продукції, зростання експортного потенціалу держави;
- підвищення ролі досягнень НТП у зміцненні економіки агропідприємств і соціально-економічного розвитку села;
- ефективного використання природних ресурсів та зменшення негативного впливу сільськогосподарського виробництва на довкілля;
- зменшення затрат матеріально-технічних ресурсів і енергії на виготовлення аграрної продукції та залежності країни від імпорту;
- збереження родючості ґрунтів, їх раціональне використання, недопущення деградації;
- виробництво техніки для новітніх технологій на території України із залученням іноземних інвестицій у галузь та реалізація виготовлених технологічних засобів і матеріалів на внутрішньому й зовнішньому ринках;
- забезпечення високого рівня професійної підготовки спеціалістів та працівників АПК, раціональне використання бази знань у підвищенні ефективності агропромислового виробництва.

Загалом, для успішного проведення новаторської діяльності, залучення як внутрішніх так і зовнішніх інвестицій в агропромисловий комплекс потрібно забезпечити стабільну економічну ситуацію в країні. На жаль, у межах цілеспрямованих дій бізнес- та політичних еліт найближчим часом створити в Україні сучасне ринкове інноваційне сільське господарство, здатне в повному обсязі забезпечити потреби населення у продуктах харчування та успішно конкурувати з аграріями інших країн, фактично неможливо. Тому держава і суспільство мають здійснити масштабні заходи для захисту сільськогосподарського виробника, забезпечення економічних, правових, організаційних, соціальних та інших умов інноваційного розвитку цього важливого сектору економіки.